

enkelte Poster, naar Ministeren stiller Forslag derom.

Til Nr. 19. I. Mindretallet foreslaar Ændringen af Hensyn til Presseattacheerne, som det ønsker bevaret i deres nuværende frie Kontraktforhold til Udenrigsministeriet og ikke som faste Tjenestemænd.

Til Nr. 23. I. Mindretallet anser det for paakrævet, at Rigsdagen har stadig Føling med Ledelsen af vor Udenrigspolitik, og mener, at dette hensigtsmæssig kunde opnaas ved, at Rigsdagen nedsatte et staaende Udvalg for udenrigske Anliggender. Mindretallet mener, at den foreliggende Organisationslov for Udenrigsministeriet bør indeholde et Udtryk for denne Anskuelse.

Til Nr. 24. I. Mindretallet anser Oprettelsen af et Forfremmelsesraad som det i Forslaget skitserede for meget vigtig, baade til Betyggelse af den enkelte Tjenestemand, som, bortset fra ligefrem Uret, ved den store Afstand, hvori mange af Posterne ligger fra Hjemmet, kan blive glemt selv under en opofrende Virksomhed for danske Interesser, og til Betyggelse for den indstillende Myndighed, som der ved sikrer sig en mere alsidig Virkning af Tjenestemændene, end der uden Forfremmelsesraadet kan naas til. Forfremmelsesraadet forudsætter en Forfremmelsesprotokol i Ministeriet, hvor Embedsmændene følges under Karriøren, og til hvis Vink og Bedømmelse de bør have Adgang, hver for sin Folio.

Til Nr. 8. II. Mindretallet mener, at Presseattacheerne bør bevares i deres nuværende frie Kontraktforhold til Udenrigsministeriet og ikke gøres til Tjenestemænd. Dette Standpunkt er i Overensstemmelse med Mindretallets principale Ønske om at organisere hele Pressebureauet udenfor Udenrigsministeriet.

Til Nr. 18. II. Selv et Repræsentations-tillæg af 4 000 Kr. til Chefen for Pressebureauet maa man anse for alt for ringe. Hans Stilling medfører langt større Repræsentationsudgifter end nødvendigt for de med ham ligestillede Tjenestemænd i Centraladministrationen, og det er dette Hensyn

i Forbindelse med den Nytte, Tjenesten som Helhed i givet Tilfælde vil kunne have af denne Udgift, der maa være afgørende og ikke det i denne Forbindelse ganske ulogiske Hensyn til Tjenestegraden.

Til Nr. 22. II. Ændringsforslaget tilsigter jo at fjerne den Mulighed, der findes i Tjenestemandslovens Kapitel 1 § 44 for Konflikt mellem den udenrigsministerielle Tjenestemand Privatinteresse og Tjenesten. Mindretallet har det Indtryk, at ogsaa Venstre delte dette Ønske, men at Partiet efterhaanden naaede til den Opfattelse, at man ikke burde tage Skridtet for Udenrigsministeriet alene, men derimod for lange Sagen optaget til generel Ordning i næste Rigsdagssamling.

Mindretallet deler af forskellige Grunde ikke denne Opfattelse.

En generel Ordning af Forholdet er en meget indviklet og vanskelig Sag, fordi der er talrige Tjenestemænd, hvis Adgang til privat Erhverv ikke kan bringe dem i Konflikt med deres Tjenestestilling, medens det netop for Udenrigsministeriets Vedkommende er en ganske simpel og ligefrem Sag, fordi det her er vanskeligt at finde en Stilling indenfor Rammen af Erhvervslivet, der ikke vil skabe denne Konflikt. Dette beror jo simpelt hen paa, at Forbindelsen mellem Økonomi og Udenrigspolitik er saa intens, at den f. Eks. danner Grundlaget for den Reform af Udenrigsministeriet, som tilsigtes gennem de her foreliggende Lovforslag. Netop da disse er organisatoriske, ser Mindretallet ingen Mulighed for at lade et Forhold vedblivende bestaa, der er i aabenbar Strid med Udenrigstjenestens Interesse, hvorhos det jo her drejer sig om ganske faa Embedsmænd og om Stillinger, i hvilke Konflikten eo ipso er givet. Der er saa langt fra nogen Vanskelighed i Spørgsmaalet om at forbyde Forholdet, at det tværtimod synes Mindretallet vanskeligt at tillade det selv for en overskuelig Tid, naar man vedtager en organisatorisk Lov for Udenrigsministeriet. Vanskeligheden ligger paa et helt andet Punkt, nemlig paa at finde en Afviklingsform, der stemmer baade med